

Petitia vera aneb pravota radost

PROSINEC 2016

VERA
VERA
VERA

Uvnitř naleznete:

- Pozvání do intimity s Bohem 2
- Vzpomínka na Dr. Mrázka
- Píseň bratra Slunce
- B. Vail - Jak žít OFS povolání
- Volební kandidátka
- Nenechme se manipulovat médii

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Pozvání do intimity s Bohem

P. Dr. Jan Evangelista Urban OFM radí svému penitentovi (a nám všem)

Redakčně zpracováno na základě poznámek z duchovního doprovázení P. Benedikta V. Holoty OFM v letech 1964 - 1991.

Kapitola 2: Intimita rozhovoru s Bohem

2.1 Vědomí Boha

Vědomí Boha jako zkušenosti mimo mne, jako zkušenosti ve mně. Jak přesunout Pána Boha, kterého zatím držím vědomím jako skutečnost mimo mne do sebe? Vědomí Boha je místem, kde se děje náš život s Bohem jako zakoušení jeho duchové reality, vedoucí k dalšímu, novému prohlubování vědomí Boha.

Jednou adorace Boží velikosti mimo mne, jindy skutečnost Boží lásky ve mně. Ale lepší je obojí najednou!

Vědomí Boha je vlastně zkušenost Boha za podmínek dobré modlitby, čistoty srdce, odvahy k přemáhání sebe sama a námahy o usebranost. Teprve za těchto podmínek se může nabývat zkušenost Boha. A ty podmínky musí být dodržovány trvale. Ne jenom někdy.

Jaké je vědomí Boha, taková je modlitba. Ta začíná spojením s Pánem ve vědomí a v srdci, bez ohledu na slova. To je vlastní podstatou modlitby – živé, reálné setkání s Bohem. Toto spojení s Bohem ve vědomí je nejhlubším a vlastním stavem modlitby. Spočínutí srdcem v Bohu beze slov, jen snad se samovolným plynutím myšlenek je již vlastní modlitbou: tak zní vyznání mnohých světců a učitelů duchovního života.

Po delší době takového života může být člověk více spojen s Bohem než předtím. Vědomí Boha, které nastává samo – nadpsychologicky - je vlité, dané. Přijímat je. Neodmítat. Využít je pokorně a vděčně. Častá dlouhá modlitba vědomí proniká do hloubek našeho ducha a tvoří v něm bezeslovné nereflektované povědomí stálého vztahu k Bohu. Na dně duše pak působí jako vážná, poutavá a blaživá skutečnost, která podle své síly prosakuje i do celého denního života.

Abychom uměli Boží milost jasně rozpoznávat, je asi Bohem chtěně zakryté. Pán Bůh asi chce, abychom to jen tušili. Známkami Božího působení pak je toto: je útěšné, pokojné, nezneklidňující, požadující sebezpřemáhání, snášení něčeho těžkého.

Co je těžší – je spíše Boží.

2.2 Boží milosrdenství – vánek i orkán

Duch svatý stále a stále vede církev, a to ne podle psaných vět. Během tisíciletí působí v lidstvu vždy nově a někdy i překvapivě. A zdá se, že v nové době veškerenstvo vede a provívá Boží milosrdenství spíše než nauka spravedlnosti. A toto Boží milosrdenství – v hrůzách století a tisíciletí - vane v lidstvu jako vánek, ano někdy i jako orkán.

Buď v tom vanutí také naplněn nekonečným vanem milosrdenství, dobroty, odpuštění. A buď si jist, že jím budeš také nesen a budeš se moci oddávat radostnému vědomí tohoto božského Milosrdenství. Měj všímavost pro záblesky tohoto nepřemožitelného Milosrdenství, abys mohl být mocně radostný vědomím, že jsi také tímto Milosrdenstvím uchvácen. A bylo by naprosto proti tomuto Duchu svatému, kdybychom se – třeba jen pochybností - provinili v neomezené důvěře.

2.3 Eucharistie a úžas – základní postoj srdce

Nestačí mít důkazy, krásné průzory do skutečnosti, svědčící o skutečnosti Boha - to vše může být „bez šťávy“. **Je třeba zkušenosti s Bohem.** Kde ji ale vzít? Kde se rodí taková zkušenost? Asi na tom místě srdce, kde jsem nejvíce sám sebou, kde cítím, že je ten nejhlubší základ mé existence, kde se mne dotýká všeobecnost stvoření. Tam někde, **kde je mi Bůh nejbližší.**

Žít v tichém, mlčenlivém souhlasu s tímto nejhlubším základem vlastní existence. Tam odněkud přicházejí zkušenosti s Bohem. Je to víra, která zažívá, která dělá zkušenosti s Bohem, světlé i prázdné. Těžiště víry nespočívá v činnosti, ani tehdy, když děláme, co víra vyžaduje. **Těžištěm víry je osobní vztah ke Kristu.** Víra jako zkušenost s Bohem. **Ve svátostném přijímání** přistupuje bytostná, boholidská přítomnost Kristova. To je podstatné. Člověk pak existuje po nějakou dobu ve stavu prolnutí Kristovou bytostí. **Toto prolnutí je vrcholem i koncem modlitby důvěry.**

Úžas z Eucharistie je základním postojem srdce. Máme-li prožívat úžas nad Eucharistií, musíme mít o ní vědomí. Je božským pokrmem, výživou duše, posilou, božskou útěchou a silou, ba nejsilnějším prostředkem duchovního života. Eucharistie je také touženým cílem a středem tichých adorací. Eucharistie je

skutečně zpřítomňovanou Kristovou obětí. To všechno Ježíš Kristus v Eucharistii je: oběť, pokrm, jednota společenství v Něm. Kristova přítomnost – Kristus v nás- jako osobní, živá, duchovní přítomnost, jako přítomné prozáření Kristem. Kristus mezi námi. Přítomný v církvi. V jednom – ve druhém – ve třetím- v kolika?

Jsmo ještě - v naší době - vůbec schopni úžasu nad něčím? I ty největší skutečnosti, představy a slova jsou v ohrožení zevšedněním. Ale už sv. Augustin před 16 stoletími volal: „Jen zevšednět mi nedej, Bože, jen zevšednět mi nedej!“ A nikde není toto volání tak na místě, jako v onom základním postoji srdce v úžasu z Eucharistie. Když se slaví Eucharistie i vícekrát za den, zevšední. Kdyby byla slavena jednou za týden - ta sláva! Vděčnost a radost z Eucharistie pak může být větší v pouhé adorační slavnosti než v eucharistické oběti a svatém přijímání samotném (tam, kde jsou ohroženy zevšedněním). Ale i kněz, který musí slavít Eucharistii i vícekrát za den, v tom může nacházet mnoho dobra: smí se nechat osvěžit její krásou, výživností, silou, útěchou, sladkostí, něžností. Kolik svatých vedlo doslova zamilované řeči o Eucharistii! Třeba to alespoň vědět, vzpomenout. **Eucharistie potřebuje naše uvědomění** – aby to byla pravá liturgie.

2.4 Boží blízkost není magii

Posledním a vlastním smyslem přijímání je sdílení Božího života, aby se mezi Bohem a člověkem vytvořilo nové a silné spojení. Jedna strana dává- druhá přijímá. Chléb, který přijímám, není něco neosobního. Je to výraz a závdavek lásky, kterou žijeme za předpokladu, že to přijímáme. K pravému a plodnému přijetí Těla a Krve Kristovy náleží příprava a díkůčinění, i když skutečná a podstatná Kristova přítomnost ve způsobách chleba a vína na této přípravě samozřejmě závislá není. **Člověk přijímá jen to, pro co se mu otevře srdce, v prosbě a s vděčností.** „Věžeňský dvůr“ mého srdce – a milost poznání jeho otevřenosti Bohu. Dar Duha se otevírá v člověku a vede k mocné jistotě. Bez toho člověk „mluví jen sebe“.

Bez toho také hrozí, že člověk v přijímání jen bere, ba krade. Tehdy se však nevytvoří spojení- dar se rozplyne, zpráchniví- jako ten, který ho vzal. Kdo přijímá svátost Eucharistie a nepřipraví náležitě vlastní srdce, spoléhá falešným způsobem na účinnost svátosti; Eucharistii a svátosti vůbec pak považuje za magické veličiny. Takový „věřící“ Krista nepochopil. **Žádná svátost není k tomu, aby nahrazovala, dokonce i jen ulehčovala osobní uskutečňování duchovního života. Milost z Eucharistie přijímáme jen tehdy, když také spoluuskutečňujeme oběť, která se tu přináší.** To je způsob smrti a zmrtvýchvstání: odumíráme tomu, zač prosíme, a vstáváme v naprosté důvěře v Toho, na něhož jsme se obrátili. A Bůh nechce dát méně než Bůh – jen vždycky žádá přesně to, co nechceme dát. To poznání důležitosti a náročnosti sebepřemáhání k nám přichází jako pozvání, a volá po našem rozhodnutí: **Té polovičatosti už bylo dost!**

Pán volil. I mne. Každého z nás. Tou volbou nás nezměnil - nechal nás takové, jací jsme, se všemi zauzlenostmi z dědičného substrátu, řídkostmi v povaze, prázdnými místy a holými stěnami vlastní duše. Volil nás po tom všem, co nám dal, i poté co jsme už poztráceli nebo rozprodali za 30 stříbrných. **Na Boží požadavky odpovídáme každý jen z pozice tohoto svého osobního stavu.**

Pán to ví, a přece každému z nás věří. Vězme, že odpověď na Jeho požadavky lásky můžeme dát každý jen z této své osobní pozice. A toto málo máme uvést do takové pohotovosti a bdělosti, aby jednání každého z nás bylo odpovídající naší situaci. Dobře si pamatuj: Ty jsi rozum a vůle. Spodní proudy v duši, to může být právě tak Bůh, jako pokaženost přirozenosti či dokonce ten Zlý ... **Ale ty jsi to, co chceš a jak se rozhoduješ.**

Žijme s Bohem bez přestání ... Kdo děkuje, pochopil dar jako oddanost a odpovídá na něj stejným způsobem: přináší dárci sebe – obohaceného darem- nazpět jako dar. **Přijímání je vzdáváním díků.** Toto díkůčinění jako už samotná příprava k přijímání nemusí mít formu nějaké pobožnosti. Naše touha po Eucharistii se může za určitých okolností docela dobře projevit i jen bolestným mlčením čekající vnitřní prázdnoty nebo nepokojem po Bohu.

2.5 Modlitba jako setkání osob

První představou o modlitbě je jistě **modlitba slovní**. Přitom víme, že teprve když se vnitřním úkonem ztotožním se slovy modlitby, když je přijmu za svá, teprve tehdy je to modlitba. Slovní modlitba končí vyslovením (a trvá tedy jen omezený čas). Vlastnější modlitbou je **volné přemítání**. Ne přemítání o Pánu, ale přemítání v setkání s Ním myslí a srdcem. Ale ani to nemůže trvat příliš dlouho, protože se předmět vyčerpá. **Modlitba vznětová** má podobu dlouhého opakování téhož vznětu – afektu - jímž se navodí vztah úcty, důvěry, oddanosti k Pánu. Délka modlitby vězí už v jejím začátku: spojením s Pánem ve vědomí a v srdci, živým, reálným setkáním s Bohem. Jaké je vědomí Boha, taková je modlitba. Vědomí Boha je stálou modlitbou a žitým poutem k božské skutečnosti. Pak je modlitbou i v tom čase, kdy se modlitbě výlučně neodáváme. Jde o modlitbu stavu, polohou vůči Bohu, pozicí, rozpoložením pro Boha. Modlitba spočinutí v Bohu dává růst osobní, zkušenostní lásce ke Kristu. Bůh je jako světlo ve vesmíru: Bůh není vesmír. **Stojíš se svým srdcem na periférii vesmíru, abys jednal/a s Bohem.** Láska k Bohu zůstává platonická ve světě pouhých představ, nekončí-li v životě s Bohem.

Kontemplace – nazírání - není jen „technikou“, ke které mají přístup jen někteří „specialisté“. Je to normální ovoce ducha, který se dívá na Boha, myslí na Něho a plný obdivu se Mu mlčky klaní. Lidský duch je stvořený pro pravdu. Těší se, když může nazírat Boha, který je nejvyšší pravda a dokáže si na to dopřát potřebný čas. Samotné nazírání není poznáváním nových pravd, nýbrž vždy hlubším a hlubším pronikáním do učení víry.

Sv. Bonaventura nazývá výrazem **contemplatio** – nazíráním- podstatné vlastnění mystické milosti. Toto contemplatio je vždy Božím darem a člověk může chvíle kontemplace rozličnými duchovními cvičeními a získáváním ctností vždy pouze připravovat. Ctnost můžeme uvést v činnost podle své vlastní libosti; Boží dar uvádí do činnosti Duch svatý, kdy on sám chce. Jde o vlitou kontemplaci jako plnou dokonalost vlité modlitby.

V modlitbě mohou být delší chvíle, kdy duše ztrácí chuť a někdy i schopnost a možnost dále přemítat. Je ale ve stavu, kdy v klidu a bez myšlenek vnímá v sobě Boží přítomnost, či jsoucnost s příchutí buď oddanosti nebo lásky, pokory, vděčnosti, sebedání, zkoušenosti, úcty ... Když někoho takovýto stav, takové vědomí Boží skutečnosti a pocitu Boží blízkosti navštěvuje i mimo dobu soustředění v modlitbě, když jej naplňuje i mezi prací – občas a na delší chvíle - jsou to již mimořádné dary, je to již psychologicky nadpřirozená víra.

2.6 Vnuknutí z osvětlení Kristem

Osvícení – **lumen** – má charakter setkání s Kristem, charakter inspirace. Je postřehnutím Boha v bdělosti. Když osvětlení přijde, máme v něm setrvat.

Co jsem s vnuknutím udělal – když jsem ho dostal?

Zachovávat stále větší věrnost ke vnuknutím znamená růst na cestě bdělosti srdce.

Co ti lumen vnukne, to chtěj dělat.

Hledáme-li Boha, pak proto, že on nás našel dříve. **Modlit se znamená dát se Bohu k dispozici**, aby v nás mohl činit, co chce. **Naslouchat Bohu**, aby nám mohl říci to, co nám vždy říci chce a čemu my mu nedopřáváme času ani volné chvíle, aby nám to říci mohl. **Bůh nám má mnoho co říci** protože v nás má mnoho co činit. **Bůh potřebuje mnoho času**, poněvadž nám má mnoho co říci. Také to, že se máme modlit i jménem mnoha lidí, kteří modlitby vůbec nekonají. Vnitřní modlitba nás, Božího lidu, je modlitbou zástupnou, apoštolskou a taková modlitba má velkou moc, může vyvážit u Boží spravedlnosti tolik převrácených lidských životů!

Kdyby rostla naše důvěra v Boží lásku, byli bychom den ze dne většími pány situace. **Mějme důvěru- odbourávejme strach! On má všechno v ruce.** Utíkejme se k Ježíšově lásce, vždyť On nás miluje láskou nekonečnou. Můžeme tedy k němu mít důvěru až opovržlivou. Na nás nemůže být vidět nejistota a nedůvěra, ale pevnost a zakořenění v Kristu.

Lidsky beznadějně okolnosti ústí do ohromujících darů Boží milosti!

2.7 Vyprahlosti, deprese a opora v reminiscenci

Pro každého z nás přicházejí dny, které nejsou k vydržení. Dny, kdy je člověku všechno „přespříliš“, všechno dráždí, všechno jde na nervy, všechno zatěžuje srdce – ať je to **bezprostřední okolí, ať je to práce, ať je to život vůbec. Přicházejí a po letech se znovu vracejí** také dny nesnesitelných nejasností. Jak těžko se pak modlí! Člověk cítí chuť prostě všeho nechat, ba dokonce utéct někam pryč před sebou samým.

Nic nám není v takových chvílích tolik zapotřebí jako modlitba, ačkoliv se nám zdá beze smyslu. Modlitba je pro nás to jediné, co skutečně pomáhá, i když nenalzáme žádných slov a nemáme chuť k modlení. Modlitba pro těžké dny, kdy se víra stává ve mně nocí. Vyjdu-li však ze sebe a podívám se na sebe, mohu vidět, že sám jsem se do této situace nedostal. Musí tu být Někdo jiný, bez kterého by nic, ani to pokušení – zkouška - nepovstalo.

Pane, cesta nocí je únavná. Nic nevidím a jdu jako slepý. I řada svatých prožívala takové nekonečné noci prázdnoty. V evangeliu ale čteme: **Všechno je možné tomu, kdo věří!** /Mk 9,23/. Víra je předpoklad spásy v životěездеjším, který je plný tajemství. A co teprve víme o životě v Bohu! Sv. Pavel píše /2 Tim 1,12/: **Vím, komu jsem uvěřil!** Tím jakoby říkal: Vím, že se mi Bůh objektivně projevil. Vím to z vlastní zkušenosti. Z toho znovu prohlubuji své vědomí Boha. Zkušenostní zážitek božské moci zůstává ve vědomí, i když cit - zážitek v prvotní intenzitě neudrží ani nezopakuje. Toto okoušení vědomí Boha může posílit a prohloubit vědomí Boží blízkosti - **reminiscence jako opora pro dny vyprahlosti a deprese.** Mějme pro takové chvíle „po ruce“ nějakou osobní, neochvějnou, zažitou zkušenost víry. A o tu se opřeme.

Bohu je třeba sloužit zadarmo a nic nevynechat. **Pustota, vyprahlost, opuštěnost** – když ji neseš a mluvíš o ní s Bohem – je už modlitbou. Vyprahlosti, zkoušky víry, pokušení proti povolání, jsou zcela normál-

ními jevy a v duších povolaných ke svatosti trvají i dlouhá léta. Vydrželi to jiní – **ty to taky vydržíš**: věrností v povinnostech, trpělivostí v čekání, až to přejde, oddaností a důvěrou. **Trpělivostí zachráníte svou duši** / Lk 21,19/. V tom je dokonalost – nést kříž bez útěchy. **Nikdy nehledejme Ježíše bez kříže.**

O pokoj srdce musíme bojovat. Důvěrou. Krize odezní. Vráti se pokoj a tichá radost z účasti na Kristových slovech.

2.8 Být, kde v nitru je Pán

Kontemplace, sebe-dání, svědectví – v tom trojím někde je tvůj vzrůst: silnější vědomí Božské skutečnosti. Hlubší úctou, větší pokorou, úplnější otevřeností, bdělejším nasloucháním, vřelejším vztahem rosteme v modlitbě. Dáním sebe sama bez vypočítavosti a bez kladení omezujících hranic „kam jsem až ochoten“ jít v přijetí kříže. Pravdivějším, věrohodnějším svědectvím života v chudobě, lásce od srdce k srdci – tím vším posilujeme **Kristovu intimní přítomnost ve vlastním životě**. Patřit Kristu, být daný Kristu. **Nepatřit sobě**. Říkat „**Ano**“ – bez kdyby!

Boží požadavek přenechání se zcela Bohu může mít podobu zážitku před Nejsvětější svátostí. Ale: Ten zápas o to! To zříkání se sebe! To předávání sebe! To přestat se mít, aby mě vlastnil Pán! Ta bolestná námaha! To pomýšlení, že je třeba takto předávat sebe stále! **Být daný bez přestání**. Pane, smiluj se, ať se nezaštavím na cestě za tebou.

Byls pozván do intimity s Bohem. Tys o to nestál? Pomocí modlitby máme šanci objevit v sobě pokorný a upřímný vztah k Bohu a vlastnímu svědomí. Ten je pak pramenem síly na podporu všeho, co se v člověku zakymácí. Vpravdě modlíci se člověk se musí s živou vnímavostí stále hlouběji ponořovat a vžívat do spásného Božího působení, toho, které v něm působí Bůh.

Čím vděčněji budeš prožívat toto veliké a podivuhodné dílo Boží ve svém životě, tím více budeš strháván/a Boží láskou. Tato Boží láska se v našem životě zjevuje k tomu, abychom vyšli ze sebe, a životem pro druhé následovali Ježíše. V Ježíši nám přišla pravá a svatá láska Boha Otce. Kdo se toho odváží, ztratí se úplně v Bohu. To mocné vědomí Krista v mém životě! A ta moje velká nevšímavost k Němu!

Nenechejme si ujit poznání Božího působení v nás, v našem životě. Jsme tu proto, abychom ze sebe vytvářeli – ve spolupráci s milostí- nového člověka. K tomu ale potřebujeme **stále a stále a hned se vracet k otevřenosti nitra Pánu a nevzdávat se jí**. Jinak se naše svědectví o síle Boží Lásky bude dostávat mezi lidi jen spoře. Potřebujeme mít své vědomí stále pohroužené v Kristu, v jeho dobrotě, pokoji a lásce. Pak se Pán v nás pohne a podá nám ruku, aby nás pozvedl z polovičatosti.

2.9 Bud' šťastný/á ve stálém spočívání srdce v Bohu

Kým je ti Bůh? Jak ho žiješ? Je ti dost blízký a lidský?

Čím je mi Bůh bližší, tím je mi zároveň vzdálenější. A čím je mi lidštější, tím je mi zároveň tajemnější. Je mi však čím dál víc pokojem. Celý v Něm – a On celý ve mně. To, že je celý ve mně – to je úžasné! Ty chvíle prožité spolu v bratrství jsou dobré.

Utíkáme se k tajemství Božství, stále se k němu utíkáme. Od jednotlivých slov pomoci - k tomu, co je podstatné, nekonečné, nepřekonatelé, tajemné. Od toho neodcházejme.

Naše srdce spočívá v Bohu bez pohybu, v pocitu nekonečné důvěry v Boží milosrdenství. Bůh je dobrý, jsem mu oddaný: nenechá mě „ve štychu“. Tu bezmeznou důvěru v Něho si potřebujeme stále připomínat. A pak- **čím nepochopitelnější – tím pochopenější!**

Neschovávejme těžiště svého bytí před Pánem: vystavme je Božímu milosrdenství. Jeho záření.

Je to velké umění nepropadat sobě a malomyslnosti, být šťastný, že i z mých hříchů mne Bůh vysvobodí pro své milosrdenství. Bud' šťastný/á – uč se to - být šťastný/á – i v těžkých okolnostech, i ve svých hříších. **Bud' šťastný/á pro skutečnost milosrdenství Božího**. V tichém, mlčenlivém souladu s nejhlubším místem svého nitra, ve kterém je přítomen Pán. **Být**. To nám otec Jan Evangelista Urban **přikazuje!**

Pán Bůh je dobrotivý, skromný. Přeje nám také mnohou radost bez stálého sebezáporu. Stačí mu upřímný povzdech lítosti a lásky. Nechce jen něco ohromného. Je nekonečně dobrotivý, milosrdný. **Důvěřujeme mu**.

Býváme brzo na konci s důvěrou, když něco zkažíme nebo se nám něco nepovede. Kdo chce upřímně Pána milovat, tak to nedá moc práce.

Důvěru v Boží dobrotu však nelze chytrácky zneužívat! Pak by nám nepomohlo, ani když si budeme vymýšlet něco o přímlovách Matky Boží.

Vzpomínky na Dr. Jiřího Mrázka

O existenci rodiny Mrázků z Libně, z ulice "U libeňského pivovaru" č. 7 jsem se dozvěděl od svých rodičů a od dalších příbuzných. "Naši" chodili do libeňského kostela sv. Vojtěcha, kam chodil i Dr. Mrázek se svou maminkou. Seděli vždy v první lavici. Chodila tam i manželka Dr. Mrázka, která zpívala v kostelním sboru. Od manžela mé sestřenice Antonína Moce jsem se dozvěděl o jeho genialitě. Toník chodil na gymnázium do stejné třídy a říkal, že Jiří hrál šachy obrácen k šachovnici zády. A vyhrával. O Jiřího odborném zaměření jsem se dozvídal z časopisu Amatérské rádio (časopis odbíral můj otec), kde měl svůj vlastní pravidelný sloupek. Sledoval zejména činnost slunce, zaměřen byl na sluneční skvrny a jejich vliv na zemskou atmosféru, zvláště na ionosféru a magnetické poruchy jimi vyvolané. Tyto změny stavu atmosféry mají zase vliv na dálkový příjem rozhlasových vln, ve kterých pracují radioamatéři. Dr. Mrázek byl svého času vyhlášeným radioamatérem. Pracoval ve Svazarmu (šlo o organizaci s všestrannou zájmovou činností, která vlastně připravovala muže a ženy pro armádu). Daly se tam provozovat činnosti, které jinak povolené nebyly. Dr. Mrázek byl v organizaci velmi činný, hlavně v ní popularizoval vědu. Sám byl mistrem republiky v příjmu morseovky. Pamatuji si jak na výstavě svazarmovské činnosti předváděl páskový kotoučový magnetofon a drátový reportážní snímač zvuku. To bylo v době kdy se magnetofony ještě neprodávaly. Tak jsme si doma podle AR sami postavili magnetofon - včetně snímatelných magnetických hlav.

Činnost Dr. Mrázka byla velmi rozsáhlá i v rozhlase a televizi. Např. do rozhlasu přispíval svými nahrávkami z vlastní bohaté fonotéky. Mne např. uchvátilo Charpentierovo "Te Deum", z něhož vznikla znělka Eurovize. Velkou zásluhu měl též (s Dr. Ivo Budilem) na vzniku pořadu Meteor, který se mimochodem vysílá už 53 let (cca 2613 vysílání) dodnes každou sobotu ráno po 8. hod. na ČRo 2. Byl také nepostradatelným komentátorem kosmických letů - od Sputnika (1957) až po družici Magion, která byla vypuštěna v den jeho úmrtí 17. 4. 1978. Družice měla jako hlavní program svého výzkumu ionosférický a magnetosférický výzkum, což byly jeho hlavní vědecké obory. Jednou dokonce přišel pozdě do televizního vysílání, protože byl zasvěcený svátek a on byl na mši svatě... Napsal též několik knih. Např. "Taje matematiky", kde je jasné, že i v matematice se dá nalézt duchovní rozměr. V knize "Kde začíná budoucnost" se stal prorokem dnešního stavu elektroniky.

V roce 1968 se naplnil můj sen a osobně jsem se s ním setkal. Po obnovení činnosti 88. skautského oddílu v Kobylicích (můj domovský) jsem přijal mezi vlčata jeho syna Jendu. Toho jsem pak jednou vedl po schůzce domů. Tím se mně otevřel přístup do rodiny Mrázků, nejen do kuchyně a do pokoje, ale až do ložnice. Poznal jsem jak chutná jejich káva, viděl jsem jak je vedena jejich fonotéka, také uslyšel "diverzní" nahrávky z rozhlasu, mnoho vzácných desek. O všem měl dokonalý přehled, vše bylo dokonale uspořádané. Nejsilnější zážitek ale byl u nich v ložnici když šli hoši spát (mladší chlapec byl ještě batole). Rodina poklekla u postýlky malého Ivoše (já s nimi) a společně jsme se modlili. Tehdy jsem si říkal, že když se ožením a budu mít děti, že to budu dělat také tak. No a od této doby bylo naše přátelství s Dr. Jiřím Mrázkem skautské. Občas s námi šel i na výpravu. Jednou za námi přijel do lesa na večer, aby nám podal výklad o orientaci podle hvězd. Protože se bohužel zatáhlo, obloha byla plná hustých mraků, z hvězd nic nebylo... To však jeho návštěvu nepokazilo. Překvapení se stejně konalo. Vytáhl z pod kabátu svou všudypřítomnou přijímačku (rádio) s širokým vlnovým rozsahem. Tehdy nám vyladil kódované "cvrlikání" (v Morse abecedě) radiotelegrafické stanice Tehov u Říčan, pak poruchy způsobené bouřkou v Africe, šum televizního obrazu, a tak předváděl, co všechno dokáže přijímač. Na výpravě do Drahaně nás požádal o chvilku ticha, protože potřeboval vyslechnout služební informaci o sluneční činnosti.

Jednou jsem od Dr. Mrázka dostal knížku "Cesty víry" od P.Dr. Jana Ev. Urbana s osobním věnováním a podpisem. Dr. Mrázek také patřil k osobnostem, které se ještě před rokem 1968 účastnily ekumenických setkání v Uhřiněvsi v evangelickém kostele, které inicioval Jan Dobrovolský.

Na Dr. Mrázka jako na svého spolupracovníka vzpomíná Ing. Bohumil Chán z Geofyzikálního ústavu na Spořilově. Mladšího syna Dr. Mrázka Ivoše, někdy v době kdy už byl Dr. Mrázek nemocen, srazilo na kole auto. Stav dítěte byl velmi vážný. Lékaři řekli, že určitá noc po úraze je krizová a rozhodne o tom zda dítě přežije. Tatínek se nejen modlil, ale i pracoval a tehdy zaslechl hlas stanice Open Air někde z malého ostrůvku (snad u Nového Zélandu) a ten říkal následující: "Právě teď nás poslouchá někdo, kdo má velmi vážnou starost o dítě, ujišťujeme ho, že všechno dobře dopadne". Dr. Mrázek to vzal vážně a šel spát. Ráno když telefonoval do nemocnice, kde byl Ivoš hospitalizován se dozvěděl, že chlapec krizi překonal a že žít bude. Dr. Mrázek ovšem o tom do dotyčné stanice napsal dopis. Odpověď nepřicházela. Jednou v noci mu ale nějakým omylem (?) zazvonil budík ve 3 hodiny v noci. Když už byl Dr. Mrázek vzhůru jal se opět ladit a poslouchat, co tou dobou kdo vysílá. Ovšem naladil náhodou (?) znovu stanicí Open Air. A tam hlasatel hovořil o tom jak jim napsal nějaký Dr. Mrázek z Prahy a že se splnilo to, co oni v onu kritickou noc vysílali. Na to Dr. Mrázek zareagoval tak, že do stanice opět napsal a pozval je do Prahy. Oni opravdu přijeli a pozvali zase jeho k nim. To už se neuskutečnilo, protože Dr. Mrázek se tou dobou připravoval k cestě na věčnost.

Kniha o umírání Dr. Mrázka: "Hovory na nemocničním lůžku" od P. Benedikta Holoty je pro mne školou umírání, tedy toho, jak odevzdávat vše, co mám, i s upozorněními na temné chvíle před smrtí.

Při vši jeho náročné činnosti vychovali s manželkou dobře dva syny. Jendu si pamatuji jako velmi živého chlapce, ale i tehdy platilo, že když přišel do kostela nebo na hřbitov byl "někdo jiný".

Informace z knih neuvádím, ale chci uvést, že synové Dr. Mrázka pořádají každé 10. výročí od úmrtí vzpomínkový večer v klubu farnosti Panny Marie Sněžné. Setkání to bývá krásné, protože syn Ivoš vždy zařídí, aby bylo obohaceno hudbou (kvartetem).

Vzpomínal Jiří Petrus

Vážení a milí bratři sestry, neostýchejte se podělit s ostatními čtenáři o vaše vzpomínky na další výrazné postavy naší spirituality! Těší se na ně vaše redakce.

Píseň Bratra Slunce

Oba níže uvedené texty – první od sv. Františka z Assisi a druhý od papeže Františka – dělí osm století. V mnohém jsou si podobné, v jedné věci se podstatně liší. Ve 13. století nemělo lidstvo technologie, kterými by zásadně znečistilo ovzduší, vodu či půdu a aby vyvolalo klimatické změny planety. O které vodě dnes můžeme se sv. Františkem říci, že je „čistá“? Ani matka Země nevydává „rozličné plody“ jako tehdy, protože řada rostlin mezitím vyhynula. Dejme pozor na varování sv. Františka: „*Běda těm, kdo zemřou ve smrtelných hříších*“. Je to o nás, kteří máme podíl na ničení planety Země zneužitím Božích darů. Papež František svou encykliku Laudato si zakončil modlitbou doplňující Píseň bratra Slunce o nové věci v naší společnosti. Chválí Pána „*se všemi tvými tvory, kteří vyšli z tvójí mocné ruky*“. Připomíná, že Kristus je „*živý v každém tvorů slávou svého vzkříšení*“. Máme právo tyto tvory ničit svým špatným způsobem života? Zvláště když Duch svatý „*provází sténání stvoření*“! Můžeme to sténání jako františkáni poslouchat, když je to i naše vina? Papež nám nabízí, abychom se modlili: „*Daruj nám milost, abychom se cítili vnitřně spojeni se vším, co existuje a abychom pečovali o svět, který obýváme*“. Na jaro připravovaný formační seminář bude právě o encyklice Laudato si. Zkusme se následující modlitby čas od času pomodlit.

Jiří Šenkýř OFS, MBS Jihlava

Píseň bratra Slunce svatého Františka z Assisi

Nejvyšší, všemohoucí, dobrý Pane,
tobě patří chvála, sláva, čest a každé dobrořečení.
Náleží jen tobě, Nejvyšší,
a žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno.

Buď pochválen, můj Pane, spolu se vším stvořením,
především s panem bratrem Sluncem,
jenž je dnem a skrze něho nám dáváš světlo.
A on je krásný a září velikým jasem:
tvým, Nejvyšší, je obrazem.

Buď pochválen, můj Pane, za sestru Lunu a za
hvězdy,
na nebi jsi je stvořil jasné, vzácné a krásné.
Buď pochválen, můj Pane, za bratra vítr,
za vzduch a oblaka, za jasnou oblohu a každé počasí,
jímž dáváš svým tvorům obživu.

Buď pochválen, můj Pane, za sestru vodu,
která je moc užitečná, pokorná, vzácná a čistá.
Buď pochválen, můj Pane, za bratra oheň,
kterým osvětluješ noc,
a on je krásný, veselý, silný a mocný.

Buď pochválen, můj Pane, za naši sestru, matku Ze-
mi,
která nás živí a stará se o nás
a vydává rozličné plody s pestrými květy a bylinami.

Buď pochválen, můj Pane, za ty, kdo odpouštějí pro
tvou lásku
a snášejí křehkost a trápení.
Blaze těm, kdo to snášejí pokojně,
neboť tebou, Nejvyšší, budou korunováni.

Buď pochválen, můj Pane, za sestru smrt těla,
které žádný živý člověk nemůže uniknout.
Běda těm, kdo zemrou ve smrtelných hříších:
blaze těm, které naleznou ve shodě s tvou nejsvětější
vůlí,
protože druhá smrt jim neublíží.

Chvalte mého Pána a dobrořečte mu,
děkujte mu a služte mu s velkou pokorou.

Modlitba křesťanů a celého stvoření od papeže Fran-
tiška z encykliky Laudato si

Chválíme tě, Otče, se všemi tvými tvory,
kteří vyšli z tvouj mocné ruky.
Jsou tvoji a plni tvé přítomnosti a něhy.
Buď pochválen!

Synu Boží, Ježíši,
tebou byly stvořeny všechny věci.
Přijal jsi podobu v Mariině mateřském lůně,
stal ses součástí této země
a díval ses na tento svět lidskýma očima.
Nyní jsi živý v každém tvorou
slávou svého vzkříšení.
Buď pochválen.

Duchu Svatý, jenž svým světlem
směřuješ tento svět do Otcovy lásky
a provázíš sténání stvoření,
i ty žiješ v našich srdcích,
abys nás vedl k dobru.
Buď pochválen!

Pane, Bože Trojjediný,
úžasné společenství nekonečné lásky,
nauč nás o tobě rozjímat
v kráse veškerenstva,
kde všechno mluví o tobě.
Probud' naši chválu a naši vděčnost
za každou bytost, kterou jsi stvořil.
Daruj nám milost, abychom se cítili vnitřně spojeni
se vším, co existuje.

Bože lásky, ukaž nám naše místo
na tomto světě,
kde jsme nástroji tvé lásky
vůči všem bytostem této země,
protože ani jedna z nich není tebou zapomenuta.
Osviť ty, kdo vládnuou mocí a penězi,
aby neupadli do hříchu lhovostejnosti,
mílovali obecné dobro, podporovali slabé,
a pečovali o svět, který obýváme.
Chudí a země křičí:
Pane, ujmí se nás svojí mocí a svým světlem,
chraň každý život
a připravuj mu lepší budoucnost,
aby přišlo tvoje království
spravedlnosti, pokoje, lásky a krásy.
Buď pochválen!
Amen.

Myšlenky o tom, jak žít naše sekulární františkánské povolání
Benjamin J. Vail, OFS
MBS Brno-Husovice

V poslední době publikoval náš Zpravodaj formační texty od mezinárodních vůdců OFS, jako je Ital Benedetto Lino, s cílem nám pomoci přemýšlet o našem poslání a povolání sekulárních františkánů. Po přečtení této literatury bych se s Vámi rád podělil o rady z různých jiných františkánských publikací, které by mohly být užitečné.

Otázka, co je smysl a cíl třetího řádu, není nová. Můžeme se proto obrátit na současnou i historickou literaturu, abychom se poučili, jak dnes žít jako terciáři. Existují určité postupy, které byly tradiční pro františkány, a které mohou posílit naši františkánskou identitu i dnes. Jedná se o jednoduché, praktické kroky, které můžeme učinit, abychom splnili naše sliby žít podle spirituality svatého Františka z Assisi. Tento článek nabízí několik z nich.

Kromě specifických bodů popsaných níže můžeme prvně zmínit obecné rady pro všechny katolíky: častá účast na mši sv. a zpovědi, pravidelná modlitba růžence a adorace Nejsvětější svátosti, spolu s nesčetnými dalšími modlitbami a pobožnostmi doporučenými nám svatou matkou církví.

Přečtěme si Bibli. Řehole (4) říká, že bychom měli jít od evangelia k životu a ze života do evangelia. Jeden důležitý způsob, jak žít jako františkán, je tedy číst Písmo svaté, zejména Nový zákon. Lze si např. číst denní mešní čtení v misálu. Pokud budeme každý den číst trochu v Bibli, začneme pozorovat změnu v našem životě.

Přečtěme si spisy svatého Františka. Je velmi užitečné jít ke zdroji naší spirituality a naslouchat slovům našeho zakladatele. Lépe tak pochopíme jeho poslání a vizi pro třetí řád tím, že si přečteme nejen naši stávající řeholi a generální konstituce, ale i jeho ostatní spisy, jako jsou např. Pravidla pro menší bratry a klarisky, jeho Výtky a i rané životopisy světce od sv. Bonaventury a Tomáše z Celana.

Seznamme se s františkánským kalendářem. Víte, že téměř každý den v roce má svého františkánského světce nebo blahoslaveného? Nechme se inspirovat těmi „malými“, kteří kráčeli po cestě se sv. Františkem před námi.

Modleme se svou denní modlitbu církve. Každý z nás se zavázal modlit každodenně liturgickou modlitbu. Tento svůj závazek můžeme plnit různými způsoby. Obvykle se modlíme liturgii hodin, ale můžeme vyzkoušet i jiné františkánské liturgické modlitby, ke kterým patří malý breviář Panny Marie i modlitba 12-ti otčenášů. Tato pravidelná modlitba nás spojuje s ostatními terciáři po celém světě, i s celou církví.

Zjednoduše svůj život. Svatý František je nám samozřejmě vzorem chudoby a to jak chudoby ducha (pokory), tak i skutečné hmotné nouze. Řehole (11) nás nutí hledat "správné smýšlení a uchovávat si odstup při užívání časných dober, když si obstaráváme své hmotné potřeby." Dřívější verze řehole nám např. radily, abychom se varovali bohatého jídla, nosili jednoduché oblečení, a byli si vědomi duchovních nebezpečí pramenících z různých typů zábavy (tance, divadla...). Tyto změny nám mohou pomoci ušetřit peníze, snížit náš negativní vliv na životní prostředí, a zaměřit svou pozornost na Boha spíše než na světská potěšení. Umírněnost je dobrá.

Pozor na média. Televize, film, rozhlas, internet, knihy, hudba, noviny a časopisy nám přinášejí potřebné informace, ale mohou být také zdrojem pokušení a nečistých slov i obrazů, které tak vstupují do našich domovů. Čas strávený surfováním po internetu nebo sledováním televize by mohl být lépe strávený s rodinou, opravdovým odpočinkem nebo v modlitbě.

Hledejme kvalitní vzdělání v pravdách katolické víry. Bez ohledu na náš věk se všichni stále učíme a můžeme růst v naší víře. Bible a Katechismus katolické církve jsou spolehlivé zdroje chápání naší víry. Některé spisy světců mohou být také užitečné.

Nebojme se pokání. Třetí řád svatého Františka se původně nazýval Bratři a sestry pokání. Sebezapření nám pomáhá růst ve víře i ctnosti. Jak nám ukazuje sv. Terezie z Lisieux, dokonce i malé oběti pro lásku Boží jsou dobrým způsobem, jak v sobě nechat růst víru a lásku. Mohl bych se dnes vzdát cukru v kávě? Počkám ve frontě trpělivě, bez vnitřního reptání? Vyslechnu si plačící dceru, i když mám zrovna rozečtenou knihu? Odřeknu si v pátek maso?

Přemýšlejme nad utrpením Krista před křížem. Tato tradiční františkánská praxe nám pomáhá přiblížit se Pánu v Jeho utrpení a také pěstuje soustředěnost během modlitby.

Modleme se františkánský růženec. Tento sedmi-desátkový růženec má výsadní místo ve františkánské historii a je součástí typicky františkánských modliteb.

Buďme příkladem pro ostatní. Zamysleme se nad účinky našeho chování na druhé. Můžeme mít silný vliv na lidi v našem životě, v dobrém i ve zlém. Poznají lidé podle mých slov a činů, životního stylu, že jsem křesťan a františkán? Jsem dobrým velvyslancem Krista ve své rodině, sousedství a na pracovišti?

Nezapomínejme nosit svůj hábit. Františkánské tau nebo jiný symbol našich slibů nám pomáhá připomínat si své povolání v každodenním životě. Nemusí být vidět, stačí, že jsme si ho sami vědomi a připomíná nám, že jsme františkáni.

Usilujme o svatost. Druhý vatikánský koncil potvrdil "univerzální povolání ke svatosti". Každý pokřtěný by měl toužit být svatým. Dostat se do nebe je nejvyšší prioritou křesťana. Svatost nenáleží jen zvláštním lidem, hrdinům. Já i ty jsme povoláni jít do nebe - a přivést s námi tolik dalších duší, jak jen je možné - konkrétně tím, že žijeme naše sliby sekulárních františkánů. To je naše hlavní povolání. To je naše poslání.

Tyto praktické návrhy pocházejí z františkánské literatury od jejího počátku až po současnost. Doufám, že některé vás oslovily a pomohou vám. Jistě existuje mnoho dalších přístupů, jak žít naši františkánskou spiritualitu. Napadnou vás další praktické a výrazně františkánské cesty, jak dojít ke svatosti?

Okénko otázek a odpovědí

Otázka:

„Volby v našem řádu jsou svobodné, demokratické a tajné. Může rada MBS sestavit kandidátku nové rady a předložit ji volební kapitule k hlasování?“

Konání voleb upravují čl. 76 -79, 82 Generálních konstitucí, které obsahují i určitá omezení voleb. Rada vyšší úrovně má právo a povinnost prohlásit volby za neplatné a znovu je vyhlásit ve všech případech, kdy nebyly dodrženy výše uvedené články GK. V čl. 80 GK se připouští, že vlastní stanovy mohou obsahovat další směrnice, týkající se voleb, pokud nejsou v rozporu s Konstitucemi.

Při tvorbě našich národních stanov bylo ustanovení čl. 80 GK plně využito, takže obsahují další směrnice týkající se voleb, zejména v případě národní kapituly (čl. III. 2. Národní kapitula). Směrnice pro volby v MBS jsou uvedeny v čl. II. 2. Život místního bratrského společenství, kdy v bodě 4 je uvedeno, že pro volební kapitulu připraví rada, dle návrhů členů MBS a se souhlasem navrhovaných kandidátů, seznam kandidátů na jednotlivé služby v nové radě MBS. Z toho vyplývá, že rada MBS nejen může popsáním způsobem sestavit seznam kandidátů do nové rady (kandidátku), ale národní stanovy ji to přímo ukládají. Je to praktické opatření, protože rada při sestavování kandidátky ověří, zda kandidáti splňují podmínky pro zvolení dle GK a NS. Samozřejmě tím není dotčeno právo člena MBS navrhnout kandidáta pro službu před volbou přímo na volební kapitule. To právo stále má a může ho využít.

Jako slabé místo v této oblasti života řádu nevidím vlastní volby, ale výběr a přípravu kandidátů na jednotlivé služby, kdy příprava kandidátů je tím místem nejslabším. Tady rady, jak MBS tak i národní, mají ještě velký dluh.

Odpověď zpracoval:

br. Václav Němec OFS

Nenechme se manipulovat médii

Křesťan žije ve vztahu s Nejsvětější Trojicí, buduje vztahy k bližním a má vztah k přírodě. Ježíš Kristus, náš Pán, šel cestou sebedarování a přemohl smrt. Svět však myslí jinak: rozděl a panuj, ovládni druhé, vyvolej v nich strach, hledej nepřítel, všichni tě chtějí okrást... Bohatí nemohou být všichni, a tak bojuj o své postavení, jinak zůstaneš bezvýznamný a na okraji společnosti. Toto myšlení se projevuje v celé společnosti a pochopitelně míří i na křesťany. Je promítnuto do politiky, hospodářství, kultury a masivně na nás působí přes většinu médií. Cílem tohoto článku je povzbuzení k většímu a úspěšnému boji proti jejich manipulaci.

Onehdy jsem zaslechl kousek rozhovoru starších lidí: „Jsem tak rád, že se v té Praze nic nestalo. Na internetu psali, že se tam chystá několik autobusů ... (uvedl občany jednoho státu), aby tam vyvolali rvačky“. Toto je typická ukázka mediální manipulace. Je to obyčejná lež. Na první pohled jde o snahu vyvolat strach a očernit nějakou národnostní skupinu. Kdyby snad měla být taková zpráva pravdivá, objevila by se i v jiných médiích a navíc by taková skupina byla v hledáčku tajných služeb a nic by neprovedla.

Jaké jsou manipulativní techniky? Základem je odlištění dané skupiny. Označí ji za zvířata, krysy, zvrhlíky, zločince, lenochy. Křesťan moc dobře ví, že sám je hříšník s trámem v oku a že je nespravedlivé všechny lidi z nějaké skupiny (etnické, náboženské, národnostní, rasové) házet do jednoho pytle. Taková demoinizace je nejtvrďší způsob manipulace, ale také je snadné její odhalení. Proto se používají „jemnější“, ale zato záludnější techniky, jako je:

a) svalování viny, kdy autor článku jasně ví, kdo za to může. Přitom při společenských jevech jsou příčiny mnohovrstevnaté. Říci „za to může stát“, je nicneříkající výrok, který má naštvat lidi, aby ve volbách volili jeho, protože slíbí, že on ten stát předělá. Přitom občané, kteří demokratický stát tvoří, jsou ti, kdo mohou – budou-li skutečně zodpovědní – něco změnit.

b/ nálepkování znamená, že zařadíme některou skupinu do škatulky: zveličíme některou společnou vlastnost, třeba náboženství, potlačíme individualitu každého jejího příslušníka a hned máme jasno – vždyť jsou to ti....

c/ fabulace, smyšlenky, vymyšlené příběhy, dříve se tomu říkalo pavlačové drby...

d/ zpravodajství založené na emocích. Každá událost se dá zpracovat tak, že sebemenší věc, kterých se v životě stanou tisíce, nás dojme k slzám nebo vyvolá neskutečný vztek. Stačí, když pár lidí z ulice prohlásí, že je to strašné, že nic tak hrozného v životě nezažili, atd. Vlastní věc může být tak prostá, jako že např. v obci se nestarali o vodovodní potrubí mnoho let a ono prasklo a oni jsou už tři dny bez vody.

Nikdy nepřeposílejte na internetu, facebooku, telefonem... nesmysly. Možná nevědomky podporujete škodě společnosti a děláte za ně špinavou práci. A ničíte možná poslední zbytky křesťanského myšlení svých blízkých, příbuzných, přátel.

Pokud by někdo chtěl více problematiku médií studovat, může na webových stránkách: rrtv.cz nebo zvolisi.info.

Ti, kteří na nás skrze média útočí, jsou naši nepřátelé, nenávidí nás, proklínají nás a ubližují nám. Jak s nimi pokřesťansku zatočíme? Odpověď je v Lukášovu evangeliu – Lk 6, 27 – 28.

Ing. Jiří Šenkýř OFS

koordinátor týmu Přítomnost ve světě